

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

‘Ογδοός ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήνας.

‘Ετος έννενηντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
Έτσι ‘μπέροδεψε’τόν χρόνο η ποιητική μας γλώσσα.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμής την έβδομάδα — μόνον μία φορά θα βγαίνη,
κι’ όταν έχω ζικινάδα — κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
Συνορητής; θα άθγωμαι — γιατί λευτά δέν έχωμει,
και ‘στών Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδακην,
και εις την ‘Ελλάδα όλην — δίχως νίκια κι’ έντροπήν.
Συνορητή γιά κάθε χρόνο — φράγια δώδεκα και μόνο.

γιά τα ζίνα όμοι; μέρη — δεκαπέντε και ‘στό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο έν κρατής — έννις συνδρομητής,
κι’ όσοις τόν παρά δέν δίδει — όθ τόν φάη ματρο φιδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ’ εσθείς προς έμει.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

‘Οκτώ και δέκα μηνός Γενάρην,
χρυσού κυνίτη με τό φανάρι.

‘Εβδομήντα και τρακόσα
και παντού κεσόάτα τόσα.

**‘Οπτασία Θεωδωρή,
που καθίνας άπορεί.**

‘Ω ξαφνικό μεγάλο! ... τό φοβερό Κορόδον
τό ‘πηρε ή κατάρη με τό Ναπολεόνι.
Τό ένα και τό άλλο με σάιφι εξεταζώ,
μά με φωναίς ο κόσμος μου ‘σήκωσε τόν νού,
και μία μεγάλη σκάλα σαν ‘Ιακώβ κυττάζω
άπό τήν γή να φάξηη ‘στά ύψη τούρκου.

Τί έκμεις, ω Δούλε, τό τάλαντον αυτό,
πού σουδωσα να κρήξη, και δέν κρατείς λερότ;
Γιατί ένφ έρέτος επλήθυναν άφθόνως
ο σίτος, ή σταριδίς, τά σιακ κι’ ή λιθαίς,
προσμένει τό Κυβέρνο κακός και μαύρος χρόνος; ...
φύγε άπό ‘μπροστά μου κι’ ζίντε να ξης κοιλιαίς.

‘Ω ξαφνικό μεγάλο! ... ή βίδα μας θα στρίψη ...
οι άγγελιοι Κυρίου συντίλειαν σημαίνουν,
και εις αυτή την σκάλα, που χάνεται ‘στά ύψη,
κυττώ Ναπολεόνιχ ν’ άνεθεκατεβάνουν.
Και κάνω να τά πιάσω κι’ εκείνα δέν τσακόνονται
κι’ ως πού να ‘πώ κρεμμυδι ‘ψηλότερα σηκόνονται.

Μένω χωρίς σπαλιτάς και δίχως τρικαντό ...
μέ δένουν με Κορόδον και πάω, ‘στά στραβά,
ή φάρα τών έμπόρων με πέρνει ‘στό κεντό
και τή γνωστή μου γούνα με λύσσα μου τραβή.
Κι’ τό κόσμος άλαλάζει ‘αίρη Θεωδωρήκη, σώνει ...
ή συ να πείσης κάτω ή τό Ναπολεόνι.»

Συντίλειχ τού κόσμου ... ή πλάσις γύρω στρίφει ...
ο ‘Εωσφόρος όλων τά πινιά βουλώνει,
κι’ ο Κύριος κρεμμυές ‘στών οίρωνών τά νέρη
εις τό σκαμνί με βάζει γιά τό Ναπολεόνι,
και κερανοίς τινάζουν άρχίζει με ‘ρωτή
πως τό Ναπολεόνι άφήκα να πετξ.

Μην άλαλάζεις’ έτσι ... σταθήτε, βρέ παιδιά ...
πηγαίνω ‘στό Παλάτι και δίνω τά κλειδιά,
Πάρε τα, Κύριέ μου, και δέν τά θέλω πλέον,
ή μάρη κατατρίχει άγρίως τό Κορόδον,
κι’ είναι γραστό να πέρηη ο μέγας Ναπλιέων
ή γιά κανένα μπλόκο ή γιά Ναπολεόνι.

